

Toz

– Dilaraaksoy · 24 Ocak 2023

Yine hatırlanmadığım yerde bekliyorum. Sevdiklerimiz, kalbimize aldığımız ve her şey sandığımız insanların hiçbiri bizi hak etmiyor, bunu anlamak; ölüm gibi...

Yürüyorum. Ardımda yok, hiçbiri. O kumlara ayak bastığı için mutlu olan küçük kız da kayıp. Kumun kendisi kayıp.

Bir daha bulunmaz; mutluluk içinde...

Yine hatırladığım mutlulukların yakamoz güzelliği sarıyor hafızamı.

Sanki Atakule ile Eyfel Kulesi selam vermişler gibi birbirlerine; kız kulesi kıskanmış onları. Hep yalnız olan İstanbul sokaklarının sembolik yalnızı ben seçilmişim gibi.

Çöpleri temizliyor alın yazım, o minik kızın coşkusuna hayran kalıyorum bir kez daha.

Kafamda aykırılıklarla bütünleşen ve bana el sallayan kocaman dünyanın aklımdaki minik, mutlu kızı o... Şarkıların tekrarı, alın yazımın tekerrür kamuflesi sanki. Hep aynı imkan sızılarına düştü kalp; sonunda kalmadı. Yorgun, çok yaşlı.

Titrek yanında kelekleri çalınan her dünyanın kabul zorunluluğu şimdi o kalbin sahibi.

Damarından soylu eserler dökülüyor, belirginleşiyor yaş aldıkça.

Bugün de gelmedi, hiçbiri.

Adresi şaşırdılar, halbuki bu saf kalp nerede görünse fark edilirdi ; kendince öyle sandı.

Çağın vebasası bu. Sevne zulüm kavşağı; hak etmeyene tonlarca maşallahı...

Kıymetimiz bilinmediyse yanlış kavşakta yanlış insanlara rast gelmişiz demektir.

Küçüldü kalbi; kuğular taşı içinden. Sevdiği ölünce sevdiğinin yokluğunda ölen o kuğular...

Bir kuğu kadar sevmek yeterdi.

Ömeseler de olurdu; ölü gibi olduklarını hissetmek bile yeterliydi hayata dönebilmemiz için.

Olmadı. Olumsuzluk ekinin nikah şahidi gibi belirdi imkan sızılarımız.

Bir yaseminin kokusunda can bulurdu o minik kız. Sevmek hep böyle güzel kokar sanırdı. Bir daha hiç koklayamadı.

Kemanlar istilasası bol dünyanın uzaylılara temas sebebi şimdi. Dinlesinler.

Yanık, bağrında kemanlar çalınan bu fasılların bir tek kırık kalplere has olduğunu bilsinler. Belki bir daha merak etmezler bu dünyanın insanını.

Açsınlar kalbimi; her bir yerinde bir çeşit yama... Dokunuşu acı, vuruşu ve atışı damardan bir yalnızlık hadisesi...

Duvarlar benim memleketim, alın terim.

Sebebin varlıklarda tükenen simülasyonu.

Cennetin hacimli cehenneme kafa tutmak sebebi; duvarlarım.

Belirdi biri, bu duvarın dibinde.

Minik kızın ayaklarını denize değdiresi geldi.

Gülümsedi.

Gökyüzüne dikti gözlerini.
Sonra dönüp bana baktı.
Hiç tanımayan birbirini; hiç görmeyen yabancı gibiydik.
Aynada bile birbirimiz değildik artık.
Midye kabuklu umutlara şov yaptı gelecek.
Farkımız, birbirine benzemeyen mutlulukla mutsuzluğun yaşamaya çalışma çabasından uzak oluşlarındaydı.
Ahlardan gir şarkıya; kıyamet melodramı senfonisi güzel bir açılışla dolsun.
Hatırlanmadığımız gecelerin, üçe iki kala safırıydik.
Mavisine saadet çalınmış, parlıtısına yasak konmuş gibiydi ayrılıkların.
Kabul edelim, güzel yasaklardaydık...
Dilara AKSOY